

Είχαμε γνωριστεί, στο σπίτι κοινής γνωστής. Φορούσε ένα διακριτικό εμπριμέ φόρεμα. Ήταν η εποχή, που μερικά αγόρια, ακόμα επεδίωκαν να ερωτευθούν πριν προχωρήσουν με κάποια κορίτσια. Το γεγονός ότι ενυπήρχε και η επιταγή του ότι "Έπρεπε" να προχωρήσουν έκανε τα θέματα πιο περίπλοκα...

Εκείνη δεν έκανε κάτι για αυτό. Δεν το προκάλεσε. Έκανε ακούσια, το χειρότερο. Ήταν εκείνη. Αρχές Σεπτεμβρίου '79.

Λίγες μέρες αργότερα, έχοντας ξεκινήσει από το σπίτι της, οδηγώντας δανεικό κρεμ 127, κατεβαίνω τη Βασ. Κων/νου, λίγο πιο κάτω από το Hilton την ακούω από δίπλα, να μουρμουρά, με ένα είδος αληθινού παράπονου στη φωνή της, εντελώς εκτός σεναρίου και ύφους καθώς συζητούσαμε κάτι άσχετο:

- «Που ήσουν όλο το καλοκαίρι;»

Εννοούσε το αργοπορημένο της γνωριμίας, ως εκ τούτου την απώλεια της καλοκαιρινής παρέας, τον πολύ περιορισμένο μελλούμενο χρονικό ορίζοντα και βέβαια τους άδηλους, επερχόμενους χειμώνες.

Σε λίγα 24ωρα αναχωρούσε για την αλλοδαπή, όπου σπούδαζε. Δυο μέρες πριν φύγει, την πρώτη του Οκτώβρη, ενώ ένα ξαφνικά κρύο απόγευμα καλύπτει την Αθήνα βηματίζουμε στο Σύνταγμα ανταλλάσσοντας αδιάφορες, ήρεμες κουβέντες. Την κοροϊδεύω διότι φορά ένα Μοντγκόμερι. Δεν έκανε τόσο κρύο.

(όταν μετά από χρόνια της θύμησα το περιστατικό μου είπε επί λέξει:

- «ποτέ δεν είχα Μοντγκόμερι αλλά ένα μεταχειρισμένο παλτουδάκι από το Μοναστηράκι που έλεγε Saint Brendan από πίσω με άσπρα τσόχινα γράμματα και είχε κάνει και το κόλπο ο προηγούμενος ιδιοκτήτης κι είχε ράψει μέσα στα μανίκια (αλλά που να μη φαίνονται) ελαστικά υφασμάτινα μανίκια που έκοβαν τον αέρα πάνω σε μηχανάκι»)

Πίσω στον Οκτώβριο του '79. Έφτασα στη δουλειά. Εφημερίδα. Βάρδια 6 – 12. Πριν κάτσω στο γραφείο με φώναξαν στο λογιστήριο. Μου ανακοίνωσαν την απόλυσή μου. Μάλλον έχασα κάτι λιγότερο από τον μισό κόσμο, άλλο αν επιφανειακά το αντιμετώπισα στωικά. Σήμερα, 31 χρόνια αργότερα μπορώ να ισχυριστώ ότι εκείνη η εμπειρία, με διέλυσε άρα υπήρξε και τεράστιο εφόδιο.

(Από: www.fox.gr)

